

บทที่ 1

"เซอร์รี่ๆ ตื่นได้แล้วจ้ะ"

เสียงใสแจ๋วแหวกอย่างกับระฆังแก้วของรินทะลวงเข้ามาในความฝันหวานเจี๊ยบของฉัน... มันหวานจริงๆ นะ เพราะว่าฉันกำลังฝันเรื่องขนมอยู่ ขนมเค้กก้อนโตที่ฉันกำลังอ้าปากจะเขมือบลอยหลุดจากมือไป ฉันพยายามไขว่คว้าอย่างสุดความสามารถ แต่ไม่ทัน มันเหลกสลายหายไปอย่างกับโดนได้ฝุ่นพัด

...แง้ เอาเค้กก้อนโตของฉันคืนมาหน้า~

ฉันคร่ำครวญหงุดหงิดอยู่ในใจพักหนึ่ง ก่อนจะพยายามง้างเปลือกตาให้ลืมขึ้นอย่างยากลำบาก แล้วสิ่งแรกที่เห็นก็คือแสงอาทิตย์สว่างไสวซึ่งส่องผ่านผ้าม่านเข้ามาเป็นสัญญาณบอกว่า วันจันทร์ที่ฉันไม่ได้รอคอย... มาถึงแล้ว

...ฮือ ทำไมเวลาถึงได้ผ่านไปเร็วนักนะ

อ๊ะ! บอกซะก่อนว่า ฉันไม่ใช่แมวลายตัวอ้วนๆ สีส้มขนอุยชื่อการ์ฟิลด์ที่เกลียดวันจันทร์นักหนาหรอกนะ ปกติแล้วฉันไม่เกลียดวันจันทร์เลยสักนิด ออกจะชอบด้วยซ้ำไป มีแต่วันจันทร์นี้เท่านั้นแหละ ที่ฉันชั๊วะจะ

ไม่ค่อยชอบซะแล้ว

"สายแล้วนะเซอร์รี่ เดี่ยวเข้าห้องประชุมไม่ทัน โจนมิสเตอร์เพอซี้ ทำโทษนะ"

รินพูดพลางทิ้งตัวนั่งลงบนเตียงของฉัน เธอแต่งตัวเรียบร้อยในชุดเครื่องแบบนักเรียน ซึ่งเป็นชุดวันพีชลายสก๊อตสีชมพูอ่อน-ขาว ปกคอบัวมีดาวสีทองปักอยู่สองดวง บ่งบอกว่าเป็นนักเรียนมัธยมปลายปีสอง หรือเกรด 11 แขนเสื้อพองและมีจีบรูดเหมือนแขนเสื้อตุ๊กตา ตรงเอวมีเข็มขัดเป็นโบผูกไว้ด้านหลัง ผิวของรินขาวละเอียด ผมสีดำลึกลับ ถูกถักเป็นเปียสองข้าง ผูกโบสีชมพูสวย ดูน่ารักเหมือนตุ๊กตา

ฉันค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ขยี้ตาอย่างงัวเงีย เอามือลูบหน้าผกๆ ของตัวเองแรงๆ กวาดตามองไปรอบๆ และพบว่าอีกสองเตียงที่เหลือถูกเก็บและคลุมผ้าห่มเรียบร้อย

"เมย์ละ" ฉันถามถึงเพื่อนร่วมห้องอีกคน

"ไปแล้วละ ฉันรอเซอร์รี่ไง" รินตอบ

ฉันพยักหน้าหน่อยๆ และมองคนตรงหน้านิ่ง พยายามฝืนยิ้มให้

...รินคนดี ใจดี และน่ารักเสมอ เป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของฉัน ฉันรักรินมากนะ แต่ตอนนี้ฉันทนมองหน้ารินไม่ไหวจริงๆ เพราะความอิจฉามันคอยจะลอยเข้ามาเกาะหัวใจน้อยๆ ที่แตกละเอียดไปแล้วอยู่เรื่อยเลย เฮ้อ

"รินไปก่อนเถอะ เดี่ยวฉันตามไป"

"แน่ใจนะ" ดวงตากลมโตสีดำสนิทมองอย่างคาดคั้น

...แน่ ฉันกำลังคิดไม่ดีกับรินอยู่นะ อย่ามาใส่ใจฉันน้าเลย

"ฮือ ไปเถอะ... ริว...จะมารอไม่ใช่เหรอ"

...ใช่ๆ รีบไปเถอะ ก่อนที่ฉันจะเก็บโหมมदनางอิจฉาเอาไว้ข้างใน ไม่อยู่ ปล่อยมันออกมาเพ่นพ่านทำร้ายรินข้างนอกนี้

คำถามของฉัน ทำเอาแก้มของแม่เพื่อนรักเปลี่ยนเป็นสีชมพู เธอ พยักหน้าหน่อยๆ

"งั้นก็ไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก รับรองว่าฉันไปทันแน่ๆ" ฉันย้ำ อีกครั้ง รอยยิ้มเริ่มจะบิดเบี้ยวเล็กน้อย เขี้ยวที่เก็บไว้เริ่มโผล่ปลายของ มันออกมาอะไร ถ้าฉันเป็นหมา คงได้หลุดเสียงคำรามออกมาจากลำคอ บ้างแล้ว ฮืม

"ก็ได้จ้ะ แล้วเจอกันในห้องประชุมนะ" รินพูดด้วยรอยยิ้มชิน ก่อน จะหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

ฉันหย่อนเท้าลงจากเตียงมายืนบิดชีเกียจ มองประตูห้องที่ถูกปิดลง อย่างเดิม แล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ แม้ว่าทุกอย่างจะดูเหมือนเดิม แต่...

...วันนี้ไม่เหมือนเมื่อวาน ไม่เหมือนเลยสักนิด เฮ้อ

ฉันคิดพลางหยิบรูปที่ซ่อนไว้ในไดอารี่ส่วนตัวที่วางไว้ข้างหมอน ออกมา

รูปของริว นุ่มลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่น ตัวสูง คิ้วเข้ม ตาเรียวยาว และ มักจะยิ้มอายๆ อยู่เสมอ... คนที่ฉันแอบชอบมาตั้งแต่ปีที่แล้ว แต่เมื่อวานนี้ ริวกลับบอกว่าชอบริน

...ฮือออออ...ออ

ฉันยังจำท่าทางตื่นเต้นของรินตอนที่เข้ามาในห้องหลังกลับจาก ห้องสมุดได้ดี เธอถลาเข้ามากอดฉันเต็มอ้อม กระซิบบอก 'ข้าวดี' ของเธอ ซึ่งเป็น 'ข้าวร้าย' ของฉันเบาๆ แต่มันก็องเข้าไปถึงหัวใจ

'ริวบอกว่าชอบฉัน... ฉันกับเขาเป็นแฟนกันแล้วนะ'

...อ้ายย...ย! อารายน้ำ!

ตอนแรกฉันคิดว่าตัวเองพังผืด เกือบจะยกมือขึ้นมาขยี้หู หรือไม่ ก็กลับไปจับตัวรินเขย่าแล้วละ แต่รินพูดประโยคเดิมอีกครั้ง และประโยค

Why do I love you so?!

12

นั่นก็แทบจะทำให้ก้อนเนื้อเล็กๆ ในอกที่ทำหน้าที่สูบฉีดเลือดให้ฉันหยุดทำงานเสียเดี๋ยวนี้

ทั้งๆ ที่ฉันกำลังร้องกรี๊ดอยู่ในใจ และคิดว่าตัวเองจะตายอยู่ตรงนั้นแล้ว แต่ฉันก็ยังยิ้มให้ริน แสดงความเป็นเพื่อนผู้แสนดีได้อย่างสมบทบาท แถมยังพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูดีเลยทีเดียวล่ะว่า

‘ดีใจด้วยนะจ๊ะ’

เมื่อคืนฉันรีบนอนแต่หัวค่ำเป็นพิเศษ เพราะทนฝืนบั้นหน้าให้เบิกบานทั้งที่ใจทู่ซ้ระทมไม่ไหว โลกแห่งความฝันช่วยปลดปล่อยฉันได้ชั่วคราวเดียว แต่วันนี้ฉันจะต้องเผชิญหน้ากับความจริงแล้ว

...จะต้องเห็นภาพพรินกับริวสวีทหวานแหวกกัน... ฉันจะทนดูไหวมั๊ยเนี่ย

ถึงจะพยายามอคติยังไง แต่ก็ต้องยอมรับว่ารินกับริว สาวสวยอ่อนหวานกับหนุ่มหล่ออ่อนโยน...เหมาะสมกันดี เหมาะสมมากกว่าคนหน้าตาธรรมดาๆ อย่างฉันกับริวเป็นร้อยเท่า

ฉันถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่อย่างกับยายแก่อายุร้อยสิบปีก่อนจะก้มลงมองรูปของริวในมือ อยากจะฉีกมันทิ้งเหมือนกัน แต่ฉันทำใจไม่ได้ ก็รูปนี้เป็นสมบัติมีค่าที่ฉันเก็บรักษาอย่างดี และเป็นความลับของฉันมาตั้งปีกว่านี่นา

...เหอะ เก็บไว้คงไม่เป็นไรหรอก

ฉันคิดแล้วก็สอดรูปนั้นเข้าไว้ในไดอารี่อย่างเดิม ก่อนจะไปอาบน้ำแต่งตัว

...วันนี้ฉันคงเข้าห้องประชุมสาย และโดนมิสเตอร์เพอซึ่ทำโทษแน่ๆ แต่ก็ช่างเถอะ ฉันไม่มีอารมณ์จะเป็นกังวลกับเรื่องเล็กๆ แบบนั้น

กว่าจะอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ระวังบอกเวลาเข้าแถวประชุมตอนเช้าก็กังวลขึ้นทั่วโรงเรียนแล้ว ฉันวิ่งกระหืดกระหอบออกจากหอพักนักเรียน

หญิงไปตามทางเดินที่ตอนนี้ไร้ผู้คน นักเรียนทั้งหมดคงจะอยู่ในห้องประชุมเรียบร้อยแล้ว

วันนี้ฉันไม่มีเวลาให้ความสนใจกับสนามหญ้าสีเขียวที่มีดอกหญ้าสีขาวประดับอยู่ประปรายอย่างทุกที่ ผมที่ตัดสั้นของฉันยังไม่แห้ง จึงโดนลมตีเสียวระเซอะระเซิง โบตรงเอาที่ผูกเอาไว้ก็เปียก ทั้งเริ่มคลายปม จะหลุดมึลหลุดแห่

ฉันมาถึงหน้าห้องประชุมหลังระฆังสุดท้ายดังเพียงไม่กี่วินาที รู้สึกแปลกใจที่วันนี้อาจารย์จอมเขี้ยบแสนเจ้าระเบียบ มิสเตอร์เพอซีไม่ได้ยืนมองลอดแวนอยู่หน้าห้องประชุมอย่างทุกที่ นับเป็นโชคของฉันที่แอบเคลื่อนตัวเข้าไปแทรกแถวถัดจากรินได้ทันเวลา

"ไหนว่าจะไม่สายไง" รินว่าเบาๆ "ผมยุ่งอย่างกับรังนกเลย"

...อ้ายย...ย รังของนกอะไร นกเล็กๆ สวยๆ อย่างนกฮัมมิงเบิร์ด หรือว่านกยักษ์หน้าตาประหลาดๆ อย่างนกกระจอกเทศล่ะ

ฉันรีบยกนิ้วขึ้นสางผมลวกๆ ยิ้มเหยย "ทันเวลาพอดีต่างหาก"

"เซอร์รีโซคติรู้ไหม พอตีวันนี้มีสเตอร์เพอซีต้องไปรับนักเรียนใหม่ที่สนามบิน"

โรงเรียนของเราเป็นโรงเรียนนานาชาติที่โรงเรียนประจำ ซึ่งหมายถึงว่า นักเรียนจะอยู่แบบประจำหรือแบบไปกลับก็ได้ ส่วนใหญ่ให้นักเรียนที่นี่จะมีสามประเภท คือ

หนึ่ง...เป็นลูกของคนไทยที่ไปทำงานต่างประเทศเหมือนกับฉัน พ่อและแม่ของฉันเป็นนักโบราณคดี ตอนนี้จะกำลังรบกวนเขตสงบสุขของคนที่นี่ไปแล้ว ชุดหาอะไรสักอย่างอยู่ในหลุมศพของคนตายที่โซคร้ายสักคนในประเทศอียิปต์

สอง..ลูกของชาวต่างชาติที่มาทำงานในประเทศไทย อย่างพวกทูตหรือนักธุรกิจเหมือนริน พ่อของรินเป็นนักธุรกิจชาวญี่ปุ่นที่มาลงทุนใน

ประเทศไทย เลยกวาดครอบครัวย้ายมาอยู่ที่นี่เสียด้วยกัน

สาม...ลูกครึ่งซึ่งมีพ่อหรือแม่ฝ่ายหนึ่งเป็นคนไทย อีกฝ่ายเป็นคนต่างชาติ จึงอยากให้ลูกเรียนระบบภาษาอังกฤษเหมือนอย่างจริง

และส่วนน้อยที่สุด...พวกไฮโซไทยแท้แต่อยากให้ลูกพูดภาษาอังกฤษคล่อง เหมือนอย่างพ่อแม่ของเมย์

ดังนั้นการมีนักเรียนใหม่โผล่มากลางเทอมจึงมีอยู่เป็นประจำฉันเลยไม่แปลกใจนัก แต่ก็อดตามตามประสานอยากรู้ อยากเห็นไม่ได้

"จะเข้ามาเรียนชั้นไหนนะ"

"เกรดสิบเอ็ด ชั้นเดียวกับเราแหละ" รินตอบยิ้มๆ "น่าตื่นตื่นจังเลยนะ ตั้งแต่เปิดเทอม เราไม่มีนักเรียนใหม่เข้ามาเลย"

"เอ่อ...ริน แต่เราเพิ่งจะเปิดเทอมได้แค่เดือนเดียวเองนะ" ฉันอดขัดคอเพื่อนรักเบาๆ อย่างเกรงใจไม่ได้

"แหม...ตั้งแต่เดือนหนึ่งแล้วต่างหาก"

เอาเถอะ จะนักเรียนใหม่หรืออะไรก็ตาม ฉันไม่มีอารมณ์จะสนใจหรอก สายตาของฉันเหม่อไปทางวิวที่ยืนเข้าแถวอยู่อีกฝั่งตามความเคยชิน เขาต้นหันมาพอดี และยิ้มให้อย่างอบอุ่นอ่อนหวาน ฉันเลยปล่อยยิ้มกลับไปหน่อยหนึ่ง ก่อนจะรีบหุบเสียนแทบไม่ทันเมื่อรู้สึกตัว

...เพลิงงงง!

เสียงหน้าของตัวเองแตกกระจายเป็นเศษๆ ดังก้องอยู่ในสมองน้อยๆ ของฉัน ดังขนาดหูของฉันแทบหนวกเลยละ เปล่า...ริวไม่ได้ยิ้มหล่อให้ฉันหรอก แต่ยิ้มให้รินที่ยืนบิดมืออย่างเขินๆ อยู่ข้างฉันต่างหาก

...หวานกันเข้าไป ฮือๆ

ฉันจะทนเห็นภาพแบบนี้ได้อีกนานแค่ไหนก็ไม่รู้ แงๆ

หลังจากการประชุมเข้าอันยาวยืดและน่าเบื่ออย่างเคยจบลง นักเรียนทุกคนก็เข้าแถวเรียงหนึ่งเดินไปยังห้องเรียนของตัวเอง

ชั่วโมงแรกเป็นชั่วโมงไฮมูม มีสอะเมลีซึ่งเป็นครูประจำชั้นของเรา ยังมาไม่ถึง สงสัยว่าจะอยู่ห้องอาจารย์ใหญ่เรื่องนักเรียนใหม่แน่แหละ ส่วนในห้องเรียนนะหรือ เลียงคุยกันตั้งเจียวจ้าวยิ่งกว่านกกระจอก แตรัง หัวข้อหลักก็คือนักเรียนใหม่ พวกผู้ชายอยากให้นักเรียนใหม่เป็นผู้หญิงสาวสวย ส่วนนักเรียนหญิงก็อยากให้นักเรียนใหม่เป็นหนุ่มหล่อสักคน

ฉันนอมยิ้มนั่งฟังอย่างไม่มีความคิดเห็น สำหรับฉันแล้ว เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้ทั้งนั้น ไม่เห็นจะมีอะไรต่างกันตรงไหน

เสียงฝีเท้าที่ตั้งขึ้นจากด้านนอก ทำให้ทุกคนต่างก้าวไปนั่งประจำที่ของตัวเอง เสียงรอกเท้ากระทบพื้นและเสียงลากเก้าอี้ครืดคราดหยุดลงพอดีกับที่ประตูห้องเรียนถูกเปิดออก

มีสอะเมลี ครูสาวชาวฝรั่งเศส เจ้าของผมสีบลอนด์สวย ผู้แสนใจดีเป็นที่หนึ่ง และเป็นที่รักของนักเรียนทุกคน เธอเดินมายืนอยู่หน้ากระดานดำด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ช่างๆ ครูเป็นเด็กผู้ชายในชุดเสื้อเชิ้ตลายสก๊อตสีฟ้าอ่อน-ขาว ปกเสื้อปักดาวสีทองสองดวง สวมกางเกงสีเทา และผูกเนคไทสีเดียวกันอันเป็นเครื่องแบบนักเรียนชายของโรงเรียนนี้ ซึ่งก็คงไม่ใช่ใครอื่น นักเรียนใหม่ที่ทุกคนกำลังกล่าวขวัญถึงนั่นเอง

...โอ๊ยย...ย! ล้อกันเล่นใช้มั้ยย...ย!

ฉันตะโกนอยู่ในใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นไปเห็นนักเรียนใหม่ชุดตา

เด็กผู้ชายรูปร่างสูงโปร่งหน้าสวยที่กำลังยิ้มหล่ออยู่นั้น มีผมสีน้ำตาลอ่อนหยักศกน้อยๆ ดูนุ่มเหมือนเส้นไหม ดวงตาสีเขียวค่อนข้างโต เป็นประกายวิบวับ จมูกโด่งรับกับริมฝีปากหยักบาง

...อ๊ายย..ย! หน้าอย่างนี้ไม่น่าจะมีฐานะเฉี่ย หมอขึ้นมาได้ยังไง!

มีสอะเมลีตอกย้ำสังหรณ์ร้ายของฉัน ด้วยการเขียนชื่อของเขาลงบนกระดานดำตัวเบ้อเร่อ

Why do I love you so?!

16

'แพททริก พาร์ค'

แล้วมิสอะเมลิก็หมุนตัวกลับมาพูดว่า "ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป แพททริก จะมาเรียนกับทุกคนด้วย ขอให้ทุกคนต้อนรับนักเรียนใหม่ และเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันนะจ๊ะ"

...กรี๊ดดด! ไม่จริงงงง! โทหกกันใช่หรือเปล่าเนี่ย...ย!

แพททริกโปรยยิ้มสวยให้กับทุกคนในห้อง เห็นเขี้ยวเล็กๆ และ ลักยิ้มบนแก้มด้านซ้าย

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

ทำเอาสาวๆ แทบทั้งห้องผีนเพ้อกันไปเลย

...โอ้ยยย โอ้ยยย! อ้ากกก!!

ฉันได้แต่คร่ำครวญอยู่ในใจ ผีนร้ายซัดๆ พวกนี้นะยังไม่รู้จัก แพททริกดี หน้าหล่อแต่นิสัยแย่ ยิ้มสวยแต่ใจร้ายยิ่งกว่าซาตาน

ถึงจะหน้าตาหล่อเหลาสไตร์หนุ่มอังกฤษแท้คล้ายเจ้าชายวิลเลียม แต่ก็ได้แต่อ่อนโยนแบบเจ้าชายวิลเลียมหรอกนะ...จะบอกให้

...แง นึกว่าชาตินี้จะไม่ต้องเจอกันอีกแล้วนะเนี่ย

ทำไมฉันถึงได้ดวงตกขนาดนี้นะ ออกหักแล้วยังต้องเจอคู่ปรับเก่าอีก

เมย์ที่นั่งอยู่ข้างๆ สะกิดฉันเบาๆ

"หล่อดีเนอะเซอร์รี่"

...แหงะ

ฉันพยายามฉีกยิ้มให้เมย์ แต่มันคงจะดูเหมือนกำลังแยกเขี้ยวมากกว่า

...หล่อแต่นิสัยโหดร้ายแบบนี้ไม่เอาด้วยหรอก ฮือๆ

ช่วงพักน้อย นักเรียนทั้งชั้นเข้าไปรุมล้อมนายแพททริกกันใหญ่ เหมือนแมลงวันตอมก้อนอิ หรือไม้ก็แร้งลงกินศพเน่าเลย ถ้ามได้เซ็งแซ่ ว่าเป็นใคร มาจากไหน ทำไมถึงมาเรียนที่นี่

...อ้อ...บอกซะก่อนว่า ฉันไม่ได้ตั้งใจฟังหรอกนะ แต่มันได้ยินเอง
ฉันรู้อยู่แล้วว่า นายแพทริกนี่เป็นคนอังกฤษ แต่ที่ฉันอยากรู้
คือคำถามสุดท้ายที่ว่าหมอนี่มาทำอะไรที่ประเทศไทยสุดที่รักของฉัน

แล้วคำตอบที่ได้ยินก็คือ พ่อของแพทริกถูกส่งมาดูแลบริษัทลูกซึ่ง
เพิ่งเปิดสาขาใหม่ในประเทศไทย เขากับแม่ก็เลยย้ายตามกันมาหมด

...โฮๆๆ ทำไมบริษัทถึงไม่ส่งคนอื่นมานะ คนอื่นๆ ที่ดี มีความ
สามารถ และมีลูกที่น่าคบกว่านายแพทริกนี่นะ ไม่มีแล้วหรือยัง

ขณะที่คนอื่นๆ มะรุมมะตุ้มพื่อนักเรียนใหม่คนดังอยู่นั้น ตัวฉัน
ทำอะไรอยู่นะเหรอ อ้อ...ก็กำลังก้มหน้าก้มตา ทำเป็นตั้งสมาธิอยู่กับ
หนังสือเล่มโปรดนะสิ ฉันไม่รู้จะคุยกับใคร เพราะเกือบทุกคนในห้องไป
สนใจแพทริกกันหมด ไม่เว้นแม้แต่ริน

"ทำอะไรอยู่นะเซอร์รี่"

ฉันสะดุ้งเฮือก เมื่อจู่ๆ มีเสียงทักแบบนี้ เมื่อเงยหน้าขึ้นไปก็แทบ
จะเป็นลม เจ้าของเสียงคือริว ทำเอาฉันกลายเป็นคนติดอ่างโดยพลัน

"อะ...อ่านหนังสือนะ"

ริวหัวเราะเห็นฟันซี่ขาวเรียงเป็นระเบียบ ดวงตาเรียวยาวเล็กเป็นขีด

...อ้อ! หล่อน่ารักเป็นที่สุด

"มีแต่เซอร์รี่คนเดียวนั่นแหละที่ไม่ไปคุยกับแพทริก ไม่สนใจ
หนุ่มหล่อหน่อยเหรอ"

...โอ้ย ถามอะไรฉันอย่างนี้เนี่ย คนที่ฉันสนใจนะริวต่างหาก ริวที่
ตอนนี้เป็นแฟนรินนั่นแหละ

"แล้วริวล่ะ รินไปคุยกับแพทริก ไม่หึงเหรอ"

ริวหน้าแดงขึ้นมาหน่อย แก้มขาวๆ ของเขาเป็นสีชมพูจางๆ เขา
ยกมือขึ้นลูบผมด้านหลังอย่างเขินๆ

...อา...น่ารักซะมัดเลย

"เซอร์รี่รู้แล้วเหรอ"

ฉันพยักหน้า

"ผมไม่ทิ้งหรอก แค่คุยกันเท่านั้นนี่ ใครๆ ก็ต้องสนใจนักเรียนใหม่ เป็นธรรมดา เซอร์รีลีแปลก ไม่สนบ้างเหรอ"

ฉันส่ายหน้า ทำเสียง 'ฮึ' ในลำคอ

"ไม่สนหรอก"

ฉันไม่ได้พูดต่อจนจบว่าไม่อยากหรือเพื่อนอดีตอันเจ็บปวด ฉันไม่ใช่ คนชาติเดิมนี่นะ

พักกลางวันยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ เพราะริวเป็นหัวหน้าห้อง จึงได้รับหน้าที่ 'ดูแล' นักเรียนใหม่ แนนอนว่ารินก็ต้องไปด้วย แถมเพิ่มขบวน ผู้ติดตามอย่างเมย์ แซนดี้ เมลลอน แคนดี้ มิโฮ แน่ท ฯลฯ...เอ้อ...ถ้าให้ร้ายชื่อแม่สาวๆ ที่ทำตัวเหมือนลูกเบ็ดเตล็ดตามแม่ของมันล่ะก็ ฉันคงจะต้องบอกชื่อสาวๆ จนแทบหมดชั้นเรียนแน่ๆ

"เซอร์รี มาด้วยกันสิ ไปกินข้าวที่โรงอาหาร แล้วจะได้พาแพททริก ไปดูโรงเรียนกัน"

รินเดินกลับเข้ามาชวนฉันในห้อง เมื่อเห็นว่าฉันไม่ได้อยู่ในขบวน ลูกเบ็ดเตล็ดนั้นด้วย

ฉันส่ายหน้าปฏิเสธ ยกหนังสือในมือขึ้นชูเป็นการบ่งชี้ "ไม่เอาอะ เตียวไปซื้อขนมปังมากินดีกว่า หนังสือกำลังสนุก"

"อย่าทำตัวแอนตี้สังคมไปหน่อยเลย" รินทำตัวเป็นแม่แก่ดูฉัน

ฉันทำหน้าเบ้ "เปล่าแอนตี้สักหน่อย"

"แหม อุตสาหัสมีเด็กใหม่เป็นหนุ่มหล่อทั้งที ทำไมหน้าบูดอย่างนี้ละ ไม่ไปคุยกับเขาหน่อยละ"

"ไม่เอาอะ ไม่เห็นต้องไปคุยเลย ต้องเรียนด้วยกันอีกนาน ยังไงก็ต้องได้คุยกันอยู่ดี"

...อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ซะด้วยสิ เอ้อ